

Sygn. akt III CSK 278/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa T. S.A. w G. (dawniej Ś. sp. z o.o.
w G.)
przeciwko D. W., K. W. i M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt VII Ga 75/14,

**1) odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok
w punkcie II (drugim) w zakresie uchylającym zaskarżony wyrok
i umarzającym postępowanie;**

**2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
w pozostałej części i zasądza od pozwanych na rzecz strony
powodowej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarga kasacyjna pozwanych zaskarża wyrok w całości, a brak jest interesu prawnego pozwanych w zaskarżeniu wyroku w pkt II in fine w zakresie uchylającym zaskarżony wyrok i umarzającym postępowanie, ponieważ w tym zakresie orzeczenie jest korzystne dla pozwanych jako rezultat częściowego cofnięcia powództwa przez powoda (v. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, mająca moc zasady prawnej, OSNC 2014/11/108). Sąd Najwyższy w pkt 1 odrzucił skargę kasacyjną w tej części na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

W części podlegającej merytorycznej ocenie na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga nie spełnia wskazanych we wniosku przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania.

Potrzeby wykładni przez Sąd Najwyższy art. 299 § 1 k.s.h. nie uzasadnia wskazane w uzasadnieniu wniosku pięć orzeczeń sądowych, ponieważ judykaty te nie dowodzą istnienia twierdzonych przez pozwanych rozbieżności interpretacyjnych co do wykładni tego przepisu.

Ponieważ skarżący także twierdzą, że ich skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się

wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanych nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena sformułowanych zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także badanie prawidłowości ustaleń faktycznych. Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461, ze zm.).